

ΡΟΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοσόν μετρούμεν χρόνον
εις τήν γήν των Παρθενώνων.

Έννιακόσα τέσσαρα και χίλια,
πού θά 'βγούν λαγοί μ' αιραχίλια.

Τών θρών μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα και συνδρομαί—άμ' εύθείας πρός έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—όκτώ φράγκα είναι μόνο.
Γιά τά τένα όμως μέρη—δέ κα φράγκα και 'στό χέρι.

Είς γνάσιν φέρομεν παντός εύρούσου τσλεπή
ότι παλούμεν όόματα 'Ρωμιοσύ' άνελλιπή
μέ τήν άνάλογον τμήν κ' όποιος άμ' έξω θέλει
δέν θά πληρών όί' αυτά ταχυδρομαίων τέλη.

Έκτ' 'Ιουλίου κ' είκόστη
και μονομάχοι θαυμάστοι.

Πενήντα δύο σόν όκτακόσα
και πέρνει τέλος Βούλα νικόσα.

Φαουλής και Περικλέτος, ό καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— Κλάψε θύματα, κλάψε,
πού πολλοί πικρά τέ κλαίνε.
Κλάψε τρομερούς θανάτους,
και στυγνούς και ακατάτους,
όπου 'γέμισαν τήν πόλιν από θρήνους και λυγμούς
και τσοσούτους στεναγμούς.

Κλάψε τόν καλό μας Κέκο, τόν άγαπητό πολίτη,
τόν χρηστό τόν ομαλιήτη.
Κλάψε τό χαμόγελό του, ποδούσος παντοτεινά,
κλάψε κ' άδελφούς και μένια και γυναίκες κ' όφρανό.
'Ο φρικτός ό θανάτος του και τής πέτρας στυγνίει
κ' όλ' ή πόλις τόν θρηνεί.

Π.— Χίνο δάκρυα μαζ' ίς 'μπρός 'στού θύματος τό μήμα,
όμως κλαίει και τόν Στάη, δούτορον τής μείρας θύμα.
Κλαίει κ' ό φονιάς έκείνος
τόν νεκρόν τόν διστοχά,
και διττός σπαράζει τήνός
κάθε πέτρινη ψυχή.

Φ.— Σάν φίλοσος φυγαχίμια άνευ πάθους και γολής
κλαίει όόματα κ' όφραμα,
και μέ 'στ' άλλα τόν στεφανίτη
διακρίνω τό στεφανί και τής φόνισας Βούλης,
όπου πρώτα οι σκοτώνει
κ' έπειτα οι στεφανίνα.

Τώρα πούδαν ένα πτώμα
νά ξεπλύνεται 'στό χόμα,
κατά τής μονομαχίας έξεμούν κατάραι δλοι,
και ξεγάνουν 'στάς άράς των
πώς κ' αυτοί μέ μονομάχων έφροβίσαν πιστόλι
κ' έστειλαν τούς μαρτυράς των.

'Όπλα τσών μονομάχων κούταξε μαρμαίροντα,
πού τ' έσκούρμασαν οι χρόνος,
και τόν Ράλλην μή ληρομένη,
τόν πιστολισθέντα τότε μέ τόν Πίτ τόν γέροντα.

Πόσοι γέροντες δέν 'πήγαν και μεσοκόποι και νέοι
'στού πεδίον τής τιμής,
πού 'φρονέσαμε κ' έμάς:
άβρα μεσοκόπος πνέει.

'Εβλεπα μέσ' 'στά πεδία πιστολιών άναλημμάς,
κ' έπεριμένα μέ 'μέρα
γ' άνταλλάξουν μούρη στρατα
κ' ό Τραυλιός κ' ό Τεσκαλειπάς.

'Απαθείς από τήν άκρα σκοπιάς ύπερψηλού
έβλεπα πολλούς έν τέλει γιά τό πύθμα του βόλλου
κρατερούς μονομαχούσους
και τέ κλέα των ήχούστας,
κ' έπεριμένα μονάχος και μέ τσούος έλογούς
γ' άντικόσω τόν Κορμάτη
και τόν γέρο Στρατιλάτη
νά μονομαχούν μέ ίσην 'στού πεδίον τής σφαγής.

Μὰ ποσάκις, Περικέτο, δὲν ἠθέλησα κ' ἐγώ,
 ποὺ τὰς μάχαις τῆς εἰρήνης ἀκαπῆς δοξολογῶ,
 σὺν ἱππότης καὶ σὺν ὄνος
 τοῦ συγχρόνου μεσαιῶνος
 μάχεται πρὸς τὸ νὰ σταίλω,
 τὸν βυλῆνο μου τὸν φίλο,
 ποὺ δὲν ἔβρω πῶς με πίνεις
 καὶ σὺν γαϊδάρο με δένεις.

"Ἄν μὲς 'στούς ἄλλους γιγνεῖς
 Ἄρτανιάν καὶ σὺ γενῆς,

κ' ἂν ρίξῃς 'στὸν ἀντίπαλον μόνον καμπόσα σκάκι
 καὶ μὲ καμμά σου πιστολά,
 δὲν χύσῃς αἱμάτος σταλιά,
 δλοι θὰ κράζου ἔμμανεῖς: ἀ ρίστο τὸν κανόγι,
 ποὺ παραβαίνει προπετῶς
 τὸν ποινικὸν τὸν νόμον,
 κ' ἱππότης 'φύτρωε κ' αὐτὸς
 ὁ Σκιουλιές τῶν ὄρμαν.

'Ἄλλ' ὅταν εἶσαι κύριος τρανὸς ἐκ τῶν ἐν τέλει
 γὰρ νόμων κουρουφέλα κανένα δὲν τὸν μέλει,
 κ' Ἄνακριτὴν δὲν σκαίβεις, μίτε κ' Εἰσαγγελέα,
 κ' ἄλλους γὰρ βλάκας τοὺς θαρρετὲ με περικεφαλαίε.

Μέσθ' στούς πρὸντας σάλους,
 μέσθ' στούς χρόνους τοὺς νεκρούς,
 εἶναι νόμοι γὰρ μεγάλοι,
 εἶναι νόμοι γὰρ μικροὺς

Καὶ ποτὲ σου μὴ νομίθῃς πῶς οἱ πάντες ἐδῶ πέρα
 στέκουσι πρὸ τῶν νόμων ἴσοι
 καὶ τῶν νόμων ἢ φοβερα
 πῶς τρανούς θὰ φοβηρίθῃ.

'Αντιχεῖ παντοῦ φαλιός
 μέσθ' στούς ἄλλους τοὺς παντοίους:
 ἔστι Δίκης ὄφθαλμὸς
 μόνον γὰρ τοὺς βλακεντίους.

Μ' αὐτὰ κ' αὐτὰ δὲν ἔνωσ' τὸν Στῆν, Περικέτο....
 ὁ πρῶτος ἀναμάργτος τὸν ἴθου το βυλέτο.
 Μὴ σκούζετε, νομομαθῆς τῆς νέας Ρωμηοσύνης,
 καὶ νόμους μὴν ἐκβάπτετε καὶ κώδικας ἀνέμων,
 κ' αὐτὸς 'στούς νόμους ἐπιμέτῃ τῆς φρονησιπύνης,
 δμως ἱππότης ἔγινε τὰ μάστιγα δυσδαίμων.

'Ὁ σὺ, δικαιοσύνη κ' ἀδικία,
 τοῦτῃ τῆς ἱπποσύνης ἢ βλακεία
 καὶ τοὺς μακροὺς Ρωμηοὺς καὶ τοὺς μεγάλους
 τοὺς ἔκαμε ποδο στοκουεράλους.

'Εκεῖν' ἢ κούταλάκι μὰς ἢ τὴν
 καὶ τὸν φρουρὸν τοῦ κληρῶ, τῆς παιδείας,
 μοιραῖον τὸν ἀνεδαίξῃς φρονεῖ
 κ' ἐγέννησε θανάτων τραγοιδίαν.

Κτυπεῖτε, μονομάχοι Στανκερόλοι,
 σὰς εὐχομαι κ' εἰς ἄλλα κ' εἰς ἀνώτερα,

κ' ὁ νόμος ὅταν γίνεταὶ κουρέλι
 προσμένετε καὶ τούτων τοὺς χειροτέρα.

Πολλὰς φοραὶς, βρε Περικέτῃ, κ' ἴσχυρα χωραταίε,
 μὰ γίνεταὶ καμμά φορὰ
 κ' ὅπου τὸ δὲν σοδερά,
 καὶ πᾶσι καὶ φονεῖς,
 καὶ τότε πλῆρο ὁ κῆτε,
 καὶ πᾶς σαρὸς νομομαθῆς
 φωνάζει 'στούς κορόντας τῶν Ἀθηναίων βατραγούς
 πῶς εἶναι νόμος ποινικός καὶ γὰρ τοὺς μονομαχούς.

Π. — 'Ὁ τῶν Τραχῶνων τὸν κλειτὸν αἱματομένον χῶμα!
 εἶθε νὰ δῶ, βρε Φασουλῆ, τὰ ραβδωτὰ τοῦ Ρώμα
 'στὰ χερίκ τῶν κατὰ καιροὺς ἱπποτικῶν Συμβούλων,
 αἶμα νὰ τρέχῃ κρουνηδόν,
 κ' ἄγῶ νὰ κράζῃ πρηνηδόν:
 τὸν ἀπολούεις, Δέσποτα, τὸν ταπεινὸν σου δούλον.

Μ' ἐφούκασαν ἱπποτισμοὶ τῆς γῆς τῆς αἰδίου...
 μὰ κῦττα' ἕναν μ' ἀντερὰ 'στὸν δρόμο τοῦ Σταδίου.

Φ. — Πατριώτα, ποὺ βαδίζει 'στὰς Σταδίου τὴν ὁδόν,
 μήπως εἶσαι Κρουσοδίτης; μήπως εἶσαι Μακεδών;

Μεθ' ἡμῶν ὁ αὐτὸ τὸ χῶμα
 τρέψῃ κουτέλο καὶ μῦθῃ,
 ὄρθησε καὶ σὺ τὸ πᾶμα,
 σκληδοῦνε συμπολίτη.

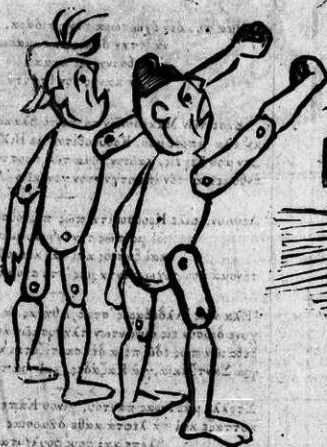
'Ἐκ δίχως συστολῆν
 ἀπὸ πλάτιν ἠθηνησταν,
 καὶ χαιρέτῃ τὴν Βουλὴν
 τὴν ἀπομουλαραβιταν.

Τῶν πατέρων ἢ Βουλῆ,
 τῶν Ρωμηῶν ἢ φωνακλοῦ,
 ὅπου πάντα σὺν γαλλί
 ξερωρίζει κλοῦ κλοῦ.

'Ἡ Βουλὴ τῶν ραβδομάχων, τοῦ μπάμ μπουμ, τῶν λεπιδίων,
 ἢ Βουλὴ τῶν λιγορώνων,
 ἢ Βουλὴ τῶν σκανδιῶν
 ἐτελειώσε μὲ φῶνον.

'Ὅρε μὲς 'στὸ Παρλαμῆντο, κούκαρε τὸ φαλιμέντο,
 ποῦκαρε τὸ φαλιμέντο,
 'Ὅρε μ' ἕνα κ' ἄλλο χέρι,
 κ' ἄς 'μποροῦσαι Κρουσοδίτη,
 μ' ἕνα μῆτρο βουλοκέρῃ
 νὰ σπαργίσει τέτοιο σπῆτι.

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ βάλῃ νὰ σφῶ 'στὸ φομῖ
 καὶ κανεὶς καλὰ δὲν ἔβρε κὰν ἐτέλειωσε κὰν μῆ.
 Γιὰ παραγγελίαν στέλων δὲν τῆς ἔρανε καρῶς,
 καὶ πρὸς θλίψιν μὰς καὶ πλῆξιν
 ἴδαμεν σιωπηρῶς
 τὸν θριαμβῶν τῆς τὴν λῆξιν.

Π. — "Όρα μές στη Παρλαμέντο
 πολεμε το καλιμπάντο.
 "Όρα μές στους μονομάχους, όρα μές στους έγκριτους,
 κι' όλους τους άματοπούτας.

Τή, Βουλή, μας κώδε ραβδε,
 κι' άπ' όπισθ μου πολλοί
 ζεφαινούσι: γιά σου, μπράβο,
 κουτοκόκενα Βουλή.

Χέλιου Βούλγκου κι Βιάγου,
 πλάν έκείνη τους κούττε
 με μαχαλί στο σιλάνι,
 και πιστόλας ραβδύτα.

τί βριστά, κί ραβδί, όσταν έπιδί
 και κιντάει σκολόλονι, όσταν ή
 που δέν βγάδει συμμοιά,
 όσταν όσταν όσταν όσταν όσταν όσταν
 όσταν όσταν όσταν όσταν όσταν όσταν

Μέ τόν ραβδύτάν του κούττον ένα ενόπιον διαρρήγνι
 κι' έφυγν άματοκούμπια, ρήτορας, ρουφεταόγιο.
 Πατριωτή Κρουσοδίτη, βλάει την Βουλή άφώνως,
 Έκτικτος ή Σίνωδός της έννοιας όσταν ή κήλις ό ρόνος.
 "Στάς έλατάτους κήριότατος, που ή κάθε όσταν ή κήριότατος
 πάντα κι' ένα Κρουσοδίτη, έμφορτά μας δέν σκλήρηνι

Φ. — Πάς, στα πλάση, τόν ραγιάδον
 γιά τήν πλάση τόν φυγάδον,
 που νικ' στα κίφρονετα
 και παχτιν' όστέριας,
 πός τήν έμπεσε μανιά,
 να μωρ', έπατίσμα.

Κύττα μονομάχων λαϊκω,
 κύττα τούττον τόν Πελαϊώ.
 Φου τή μάση, δυστογίας,
 άν τού πάτρες τόν κέλο,
 μάρταρες μονομαχίας,
 θέ σου σταίρη δίγως άλλο.

Βλέπει τούττον τόν εν τέλει,
 που γιά νύνη καυχάται πρικός,
 μόνο έξέτασ-Παγγα όβλα,
 γιά να γίνη Δού Κιχάτος.

Βλέπει τούττον τόν φουσίση της έμποτικής πατριός,
 που φορετ φοουρού λα βρακι,
 εν' έδωμίδος, Ροδεταίος,
 Σπαρτός νέν ήπια, έμφορτά ή συνόλιος όσταν ή
 Κίττε αυτόν τόν στρατοκότη,
 όσταν ή πότης κήριος κήριος
 του Μελουρίου τή Λεκκήν
 ΜΑΥΡΟ, ΤΑΙ, ΑΡΤ, ΑΡΤ, ΑΡΤ

Βλέπεις έκινον, που φορεῖ τὸ σῶν το σαιμπέρ;
 κι' αὐτὸς μὲ σικ ἵπποτικό
 δείχνει σπαθὶ προγονικό,
 και ψάλλει: βοκοὶ λέ σάμπρ, λέ σάμπρ ντὲ μὲν πέρ.

Βλέπεις κι' ἐμὲ τὸν Φασουλή
 κι' αὐτὸν τὸν Περιλέτο,
 που διαρκῶς παρακίλετ
 μὲ τρῦπιο στειλάτο;

Βλέπεις κι' ἐμᾶς τοὺς εὐγενεῖς τῆς ἀνωτέρας κλάσεως;
 και μεταξὺ τῶν δύο μας χάριν διασκεδάσεως
 μονομαχίας γίνονται συχνά 'στὴν προσινάδα
 κι' ἐπειτα τῆς τελεζόμεμε μὲ μὴ μακρονάδα.

Κάθε Ρωμῆός ἐλευθέρου γὰρ τὴν τιμὴν τὴν χάνεται,
 καθὼς καταλαμβάνεται.

Τὸ δι' αὐτὴν νὰ μάχεται καθέναν παροδίτης
 ἔγινε νόσος ἐν τιμῇ
 και 'στὰς 'Αθήνας ἐνδημετ
 σὰν σκωληκοειδίτης.

'Ἡ τιμὴ του νὰ μὴ πάθρ,
 ἄλλως μετ' αὐτῆς ἐχάθη
 τὴν τιμὴ του μόνο θέλει
 και γὰρ τούτῃ πολεμετ,
 κι' ἄς κυλῆται σὰν κουρέλι
 τῆς πατρίδος ἢ τιμῆ.

Δυὸ τιμαῖς μεγάλας εἶναι γὰρ τὸν κάθε ἵπποτῆ,
 τῆς πατρίδος ἢ δεύτερα κι' ἡ δική του πρώτη πρώτης.
 Γὰρ τῆς δυὸ τιμαῖς τῆς δόξασι βγαίνει' μπρός σου παλληκαρί,
 γὰρ τὴν πρώτη δείχνει στήθος, γὰρ τὴν δεύτερη ποδάρ.

Π.—'Ἐλα και σύ, βρέ Μακεδόν, στὸν θρόνον τῆς Ραμῆ,
 και τὸ σκυρτὸ κεφάλι σου νὰ τὸ κρατῆς ἑλόρθο,
 τοὺς τρεῖς σεματοπόλακας νὰ κέρης τοῦ Δουμά,
 τὸν κύριον 'Αρτινιάν, τὸν 'Αραμ, τὸν Πόρθο.

'Ἐλα νὰ 'δῆς παλληκαριά,
 βγάλε και τούτῃ τάντερια,
 ποὺ φέρου ἀπιδιον
 'στὰ τζάκια τῶν Μομορανοῦ,
 κι' ἵπποτου φέρσε και σύ
 μακρὸν ζουρλομανδύαν.

Παραίτητος τὸ Κρουσοῦδο, τὸ πρόστυχο χωριό,
 κι' ἔλα σὲ 'μᾶς τοὺς εὐγενεῖς νὰ 'δῆς κηρηναρίο,
 νὰ μάθης ἴθι ζηλευτὰ
 τῆς νέας ἐποχῆς,
 δίχως πιστόλιμα ραβδωτὰ
 νὰ μὴ μονομαχῆ.

'Απόβαλε, παρακκλῶ, τὸ τακτινὸν τοῦ δούλου
 νὰ σὲ κυκλῶνον Κόντηδες κι' ἵπποτῆ Κατρωμάδοι,
 και νὰ σοὺ λέγῃ κι' ὁ παπποῦς περὶ Φωρακοπούλου
 πῶς πρώτος και καλλίτερος σκοπεύει: 'στὸ σημάδι.

Φ.—'Ἐλα νὰ γενῆς 'Ερνάνης, και γελῶν 'στὴν Δόνα-Σόλα
 κάθε τρῦπικε μαντζουλά
 νὰ τὴν τρῶς γὰρ σαλτοσάδο,

και νὰ βλέπῃς ζωνανὸ
 τὸν ἵπποτῆ τὸν τρανὸ,
 τοῦ Κερβάντε τὸν Κισσάδο.

Κοίμα που δὲν ἔχω τόρα τὴν γαϊδάρα, πατριώτῃ,
 νὰ 'στὴν δάσω με σμαρῶ,
 ν' ἀνεβαίγῃ με καμάρῃ
 και νὰ κέρης τὸν ἵπποτῆ.

'Αφῆς τῶν Μακεδόνων τοῦτο τὸ βλακῶδες ὄρος,
 κι' ἔλα 'μπρός μου, Κρουσοῦτῃ, με Βιλλαρδούτου ζίφορ.
 Δὲν μοὺ λέγει, μαθρον ὄθμα τῶν προστύχων τῶν Βουλγάρων,
 ἐνθυμῆσαι τὸν ἵπποτῆ, τὸν γενικτὸν 'Αλδεβάρων;

Λέγουν, φίλε Κρουσοῦτῃ, πῶς 'περνοῦσαι και τὴν τράικα....
 ὦ! μὴ πῶς τὸν ἐνθυμοῦμαι!...
 και ζυπὸς και σὰν κομποῦμαι
 'τόνομά του τόχω πάντα μὲς 'στὸ στόμα μου μαστίχα.

'Ἐλα νέος 'Αλδεβάρων 'στὰς 'Αθήνας νὰ γενῆς,
 γίνε δρόσον εἰς διψῶντων πληθυσῶν ἀνασχομαίς,
 βεβαίων πῶς ἐδῶ πέρα δὲν σκοτίζεται κανεῖς
 γὰρ Σαντζάκια, γὰρ Καζάδες, και γὰρ τέτοιαις προστύχαις.

Στέλλε μάρτυρας παντοῦ, γίνου Καπετάν-Φρακῶσα,
 κότταξε και τὰ λεπτὰ κάθε δημοσίας κάσας,
 βλέπε και τοὺς βουλευτᾶς,
 και πρὸς Μακεδόνων πλῆθη
 νὰ σαλιτῆς κατ' αὐτὰς
 πῶς ὁ Στάης παρητίθη.

Κι' Ὑπουργὸς καινοῦρος τόρα τῆς Παιδείας θὰ προβάλλῃ,
 και ὁ Μπαλατζῆς και ἄλλοι,
 και ὁ κύριος Λομβάρδος, ποῦναι μὲς 'ἀπὸ τὸ Τζάντε,
 πρώτο φέρσε ντὲ Λεβάντε.

Πλὴν ἡμεῖς ἄς εὐρηθῶμεν, Κρουσοῦτῃ πατριώτῃ,
 ὅπως 'στὴν μεγάλην ἔδραν ἀνεθῆ τοῦ Τσιριγῶτῃ
 δύο ραβδωτὰ πιστόλιμα 'γρήγορα κι' αὐτὸς νὰ πάθρ,
 και νὰ 'δοῦμε κι' ἄλλ' ἀκόμα
 ὄθματ' ἀπὸ κάθε κόμμα
 πρὸς τιμὴν τῆς ἱπποσύνης... εἶθε, γένετο, μακαρί.

Λόγους συλληπτητοῦς κι' ἐκ ψυχῆς παρηγορίαν
 εἰς τὸν οἶκον τοῦ Καρμποῦνη κατὰ πάντα τιμημένον,
 και 'στῆς Κρήτης τὸ Παλάτι, ποῦ μὲ πόνον και πικρῆς
 χάνει τὸν ὑπασπιστήν του τὸν πιστόν κι' ἀγαπημένον.

Και καμῶσαίς ποιητῆσι,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελῆσι.

Γιώτα Λάμπρου Γεωργίου, κάλλος, χάρις, κουρεταί,
 κατ' αὐτὰς ἠραβεωθῆσθὲ τὸν Βερβόπουλο τὸν Τάκη,
 δικηγόρο, τραπέζιτῃ, κι' ἀξιώλογο καιδί,
 κι' ὁ ε' Ρωμῆός ἐδάξας μεγάλας γὰρ τὸ ζυγὸς καιλαίθε.

Κορηναῖος Προεδρῶντῃ
 και Μανώλῃ Τακταῖντῃ
 τεύχος 'Ημερολογίου μετ' εἰκόναν ἐτυμῶθη
 κι' εἰς 'Αθήνας κατὰ πάντα φιλοκάλως ἐξεδόθη.